

Végh Attila

Holt lelkek

*Hétfő reggel van, ülök a vonaton,
mert az autóvezetéssel ellentétben
„eközben lehet olvasni”,
kezemben N. P. könyve
(Dekonstrukció és romantika),
de nem, nem lehet olvasni, mert
körülottem izgága háziasszonyok
karattyolnak sms-ről, vetélkedőről,
és arról, mit főztek tegnap,
árad a duma, klónozott bétköznapok
úsznak. Zakatol velem a marhavagon.
Szobrászom, a góg ekkor azt kérdezi:
„Hogy jönnek ezek abhoz, hogy
telepofázzák bennem a bétfő reggelt,
hogy N. P.-t túlbarsogva lyuggassák szét
a hangulatom.” Lecsapom a könyvet.*

*Ekkor tör ki a forradalom.
A könyv elharapott mondatai
kúszva, sziszegve életre kelnek,
a lapok közül a zsíros vonatpadlóra csúsznak,
és fölmásznak lábszáraikon,
a kínai boltban vett kismamacipőn,
a reggel még alig bűdös fehér edzőcsukán,
a vén bokát tartó magas szárún,
föl a combokon, csípőkön,
föl a nejlonpulcsik alatt
(az érzékenyebbje belevakarózik),
föl a ráncos, húsos nyakakon,
a fülkagylón át be a tudatba.
Ott elnyugszik minden tűzspirál.
Jelre vár. Lárma tépte gondolataim is
fölkelnek holtukból, tekergőznek a
vonathuzatban, aztán usgyi a mondatok után.
Amikor minden feltámadt áldozatom
meglelte gyilkosát, a vonat ketyegni kezd.
Ez a jel. Elszántan (mint egy
sci-fi-bős, aki épp megmenti a világot),
láthatatlanul fölkelek az ülésről,
áttűnök a vonat vassfalán,
széttérülök barmatos réteken.*

*Egyetlen irdatlan figyelem vagyok,
vihar szeme, színüres láthatár.
Csak én látom a fémszál végén
a szürkés-kék sávból nyíló tűzvirágot.*

*A merényletről az újság sem ír majd,
az utasok szerencsésen bazaérnek,
de ott lesz már bennük a halál,
ott lesz, ott lesz minden reggelen,
minden vonatban, minden elködlő arcban,
szűkült tekintet kútmélyén ragyog.
Olvasóim, ti nem ismertek engem,
de ha ismernétek is, csak ennyit küldhetnék:
szomorú robbanást, vattás bizsergést,
az öldöklő angyal szárnysubogását,
ami naponta átcsalogat az idő terméin,
és a szédülést, ami ha rátok tör,
megérezitek, hogy a sötétség
itt van, egészen közel.
Napilapok olvasatlanjában lapul,
kibűlt képcsövekben szuszog,
mocorog a bolti IKEA-díványok rugóiban.*

Faust az írásról

*Boldogság az, amikor felkiált a bennem élő Faust:
„Most megvan a pillanat, és ez örökre így marad!”
Mephisto persze, aki bennem él, erre így felel:
„Honnan tudod, hogy öt év múlva nem gondold
majd másképp, hogy akkor majd nem semminek
tűnik ez a pillanat?”*

*Faust helyesbít: „Jó, akkor azt mondom, most megvan
a pillanat, ami gondolja bennem, hogy öt év múlva
nem lesz majd másképp.”*

*Mire Mephisto: „Nincs változás; ezzel csak ugyanazt
állítod, amit a vita legelején.”*

*Faust mosolyog: „Pontosan ezt. Hogy nincs változás.
Lét és gondolkodás azonos. Tűnés az időbe, Mefi!
Majd írok.”*